

NIEUWSBRIEF 13

13e editie - junio 2007. Een uitgave van Heike van Gils vanuit Colombia, en in samenwerking met de rest van de familie van Gils ©

***** BN/DE STEM

ONTWIKKELINGS- PRIJS*****

Ondanks alle lieve aanmoedigingen en een boel moeite om een mooie project presentatie in te leveren, is het toch helemaal niks geworden met de BN/De Stem ontwikkelingsprijs.. zelfs geen aanmoedigingsprijs.. Dat is wel jammer voor mij, maar gelukkig voor een project in Nepal, zij kunnen nu de gewenste aankopen doen die vast net zo dringend zijn! San Martin moet maar een volgende kans afwachten en die is er ondertussen gekomen.....

!!!!EEN ONEMEN PIONIER!!!!

Gedurende de afgelopen jaren heb ik vooral samengewerkt met een klein groepje gedreven mensen om de projecten wat betreft het territorium en de zeggenschap hierover te kunnen schrijven en indienen bij het NCIV en BothENDS. Eén van deze gedreven mensen is Jose Gregorio Vasquez, hier op de foto met een overblijfsel van één van de steunpalen van de maloka waar zijn oudere broer Lorenzo nog geboren is. Vaak praten we over zijn wens om zijn strijd om het territorium van zijn voorouders meer bekendheid te geven, en dit om de erkenning te krijgen die een gemeenschap zoals San Martin mist. Bewust van Jose's zorgen en onvoorwaardelijke dedicatie (het is alles of niets, hij kan immers geen vliegtuig nemen naar huis als het hem niet meer bevalt..) heb ik hem genomineerd bij **oneMen**

(www.onemen.org, voormalig ministerie van vaartuigen) om één van hun pioniers te worden ..

EN HET IS GELUKT!!!

Het kenmerk van oneMen is de erkenning die zij geven aan individuele initiatiefnemers die zich inzetten voor de belangen van een groep, zonder noodzakelijkerwijs tot een organisatie te behoren. Op de website van deze organisatie zijn vele voorbeelden van andere pioniers op de wereld te lezen.

Door het interactieve karakter van oneMen zal Jose over een tijdje dus zijn ei kwijt kunnen aan de wereld via de website en bovendien een financiële bijdrage ontvangen die voor specifiek voor transport of communicatie gebruikt moeten worden in het kader van de activiteiten. Voor San Martin zal er dus toch een zonne-installatie, boot en motor komen!

HET ANCESTRALE GEBIED

Langzaam maar zeker wordt er ondertussen vooruitgang geboekt in San Martin met het uitzetten van het ancestrale gebied. Het werk wordt een stuk degelijker uitgevoerd dan in het begin het idee was, en dit weerspiegelt duidelijk de serieuze intentie om alles tot een goed einde te brengen: het verkrijgen van onafhankelijke autoriteit over dit gebied of misschien zelfs de letterlijke onafhankelijkheid van het gebied. Lees: einde aan de overlap met een nationaal park met een andere filosofie over hoe het gebied beheerd zou moeten worden, einde aan het onderdeel uitmaken van de groot reservaat onder teveel druk van een gemeente die nog steeds gratis zand, gravel en hout wil scoren precies in het ancestrale gebied van San Martin.

In het begin was het idee om alleen de grenzen aan te geven door bomen te verven, maar er werd dus besloten om maar gelijk de grens overal duidelijk zichtbaar te maken door een 10 meter brede corridor helemaal te ontdoen van ondergroei. Grote bomen blijven wel staan, natuurlijk. Het lijkt wel een serieuze weg. Dit heeft tot

consequentie dat er veel meer mankracht nodig is gedurende langere tijd. Hierdoor ontstond er een gat in het BothENDS budget wat nu gedekt wordt door jullie: de Nieuwsbrief!

Het werk is erg zwaar: de hele dag met een machete planten hakken in de tropischewarmte en vochtigheid. Elke keer bestaat de groep die gaat uit een man of zes met een vrouw die voor het koken zorgt. Ondanks dat de werkers af en toe wel kunnen vissen ondertussen of een beest kunnen schieten, draagt de nieuwsbrief de basics van het eten bij en heeft twee grote zeilen gekocht om zo droog te kunnen slapen (foto); één wordt achtergelaten onderweg naar het punt waar ze bezig zijn, hier slapen ze dan een nacht, en de andere wordt verborgen waar ze de laatste keer zijn geëindigd en gaat mee naar het volgende punt. Gedurende een week wordt er gewerkt en dan keren ze terug naar San Martin, en slapen nog een keer onder het eerste zeil. Afgepeigerd komen ze aan, maar vele ervaringen rijker, want niet elke dag komen de mensen zo ver van hun dorpje. Door de kennis van de opa's die mee gaan om de weg te wijzen leren de jongeren veel over vanalles wat ze

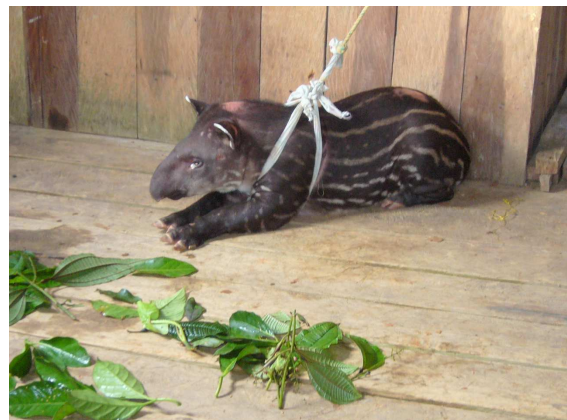
tegenkomen. Als ze terugkomen worden de werkers altijd helemaal uitgehoord over hun ervaringen en vaak komen mensen aankloppen of ze ook mee mogen. Uit deze mensen wordt dan een selectie gemaakt: ze moeten natuurlijk wel een beetje fit zijn. Giftige slangen worden regelmatig tegengekomen en dit is wel het gevaarlijkste van alles, ondanks dat de opa's wel bepaalde technieken hebben om de effecten te verzachten zodat de kans op overlijden veel minder is. Tja, dat is de jungle hè.

Kosten voor de Nieuwsbrief tot nu toe:

- ✓ Eten: 199 euro
- ✓ Erkenning werkers (à 6 euro pp per dag): 842 euro
- ✓ Overige materialen (verf, zeil, medicamenten, vijlen etc.): 185 euro

Na de workshop macramé van maart zijn er alleen hieraan uitgaven gedaan.

Ondertussen wordt er ook vergaderd over de politiek van het geogde gebied en van het dorp op zich. Er is begonnen met een soort van territoriale ordening wat betreft het gebruik van hout. Waar bevinden zich welke houtsoorten, waar moeten de groei van welke houtsoorten weer bevorderd worden, waar mogen externe personen kappen en hoeveel .. etc. Dat is niet van de ene op de andere dag geregeld helaas en er zal nog veel tijd overheen gaan voor het allemaal duidelijk is. Maar het begin is er, en animo zeker, dat is het belangrijkste. Want naast hout moet er ook nagedacht worden over zand, gravel, vis en wilde dieren.

Op zich gaat het erg goed met de wilde dieren in San Martin. Deze baby danta (tapir, *Tapiirus terrestris*) en mieren-eter (pag. 4, *Tamandua tetradactyla*) lopen sinds aan aantal maanden weer rond in de natuur nadat de moeder van beiden in de pot verdween en zij tijdelijk werden geholpen. Tapirs zijn heel erg zeldzaam in andere delen van Colombia door hun vlees. Dat is niet alleen lekker, maar ook veel; tapirs kunnen rond de 300 kg wegen. Ondanks de goede staat van bijna alle wilde dieren in San Martin op dit moment moet er echter wel richting de toekomst gedacht worden en moeten bepaalde gebieden beschermd worden, bijvoorbeeld de 'salados', de zout-lik-plekken van vele dieren zijn erg gevoelig voor verandering en kunnen snel vervuilen.

PARA POLITIEK

Mei ging stilletjes voorbij in de Lage Landen, maar voor de oplettenden betekende mei 2007 opeens de vrijheid voor een voormalige politieman. Deze meneer Pinchao was al negen jaar (!!)

gekidnapt in de Vaupes jungle door de FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias Colombia., oftewel het Colombiaans Revolutionair Gewapend Leger). Hij zag zijn kans schoon om te ontsnappen en na twee weken door de jungle te hebben gedwaald kwam hij dan toch in de bewoonde wereld terecht. Zijn verhaal is dat hij onder andere Ingrid Betancourt, voormalig presidentskandidate en ook sinds 2002 gekidnapt door de FARC, in levende lijve heeft achtergelaten, zoals ook Clara Rojas en drie Amerikanen.

Deze

ontsnapping laat weer nieuw licht schijnen op de FARC die in onderhandeling zijn met de regering om rond de 500 FARC leden uit de gevangenis te kunnen krijgen voor het inleveren van rond de 50 gekidnapte

personen, waaronder specifiek die drie Amerikanen. Het feit dat er onder deze gekidnapte personen dus nog politiek gezien hele belangrijke figuren in leven zijn betekend dus meer kracht voor de FARC. Voor sommige Colombianen is de ontsnapping van de politieman dan ook een soort van toneelstuk van de FARC om zogenaamde betrouwbare informatie in de media te krijgen over de goede toestand van deze figuren. De ontsnapping gebeurde ook tijdens het hoogtij van de roddel en achterklap over de zogenaamde parapolitiek waar de Colombiaanse regering al jaren aan doet volgens de bekentenissen van de paramilitairen (AUC, Autodefensas Unidas de Colombia, oftewel de Verenigde Autodefensies van Colombia), als onderdeel van hun ontwapeningsproces. Para-politiek is zeg maar de vermenging van de

Colombiaanse regering met paramilitairen in de vorm van doodskaders. Ja, de US doet natuurlijk ook direct mee, niet alleen door Colombia vet te sponsoren (Nieuwsbrief 4): bedrijven als Chiquita (banaantjes, weetjewel..) en Drummond (mijnen) zitten er tot hun nek in. Chiquita heeft de boel schijnbaar al afgekocht voor 25 miljoen dollar. Toch is deze politiek op zich natuurlijk niet zo vreemd als je weet dat de paramilitairen gewoon zijn gegroeid van de bewakers tot het privé-leger van de grootgrondbezitters en grote bedrijven die door veel geld te bezitten ook belangrijke politieke posities innamen en nog steeds innemen. Deze bewapening is nodig om afpersing of verovering te voorkomen door de FARC die ideologisch gezien nogal Robin Hood is. Eén van de 'moetjes' van de huidige Uribe regering onder internationale druk is de ontwapening van de para-militie

en twee guerilla groepen, waarvan vooral de eerste zich nogal schuldig heeft gemaakt door brute acties; momenteel komen massagraven aan het licht op Kosovo-schaal, tien duizenden mensen worden nog steeds

vermist (Uribe houdt ondertussen vol dat er geen oorlog is in Colombia). Om deze ontwapening te bevorderen belooft de regering hen de vrijheid als ze de waarheid vertellen. Da's allemaal ingewikkeld en de meeste bekentenissen gaan net over mensen die al in gevangenis zitten of al dood zijn, maar toch ook 'echte' bewijzen zoals laptops die min of meer toevallig dan weer elders boven water komen. Tja, en dan is het nogal logisch dat er politieke koppen gaan rollen hè? Belangrijke mensen dus met indirect bloed aan hun handen, die nog steeds fijn hun beroep uitoefenen. Dit alles zorgt voor de nodige schandalen, maar tegelijk is het allemaal zo ingewikkeld (of beter: zo super voorspelbaar in de grote lijnen dat het bijna saai is?!) dat de meerderheid van Colombia zich er niet

mee bezig houdt. De gewone mens heeft toch nul invloed op de beslissingen van een regering, die zo lief is om hun privé leger de anonieme vrijheid te geven in ruil voor de halve waarheid; zo weet je nooit wie nou eigenlijk je nieuwe buuman is... De zogenaamde kopstukken die wel in de gevangenis komen hebben nog zoveel vrijheid dat ze wel met hun mobieltje de boel regelen.

Jaaaa, en wat er nog mist aan dit verhaal is het witte poeder hè.. dat zit er nog doorheen gemixt als je goed leest.. ;) Bepaalde centjes verdienen je nou eenmaal niet op zo'n grote schaal door koeien te verkopen of een keiharde revolutionair te zijn met een rode zakdoek om je nek.

PROMOVEREN: WAT EEN LOL

Dat promoveren geen pretje is weten sommige Nederlanders misschien wel. Veeleisende professoren, geflopte experimenten, gecrashte computers, budget tekort etc. Daar heeft iedereen vast last van,

maar hier in Colombia komt daar nog een extra bij: universiteits stakingen die alles gedurende een aantal weken compleet plat leggen door de toegang te verbieden aan iedereen. Vergeet het maar met je lab werk, zeg maar dag tegen je proefdieren (die mogen hoogstens gevoerd worden als daar toestemming voor wordt gegeven door het stakingscomité), cancel je presentaties of vakken die je aan het volgen was, of wacht maar lekker lang op faculteits beslissingen in antwoord op aanvragen etc. De stakingen de afgelopen weken gaan over een aantal onderwijshervormingen die het onderwijs uiteindelijk duurder gaan maken (zodat er geen enkele arme ziel meer kan studeren over een tijdje en dat bevordert weer dat gapende gat tussen rijk en arm..) en over het vrije handelsverdrag waarover schijnbaar alleen dikke bedrijven het eens zijn (beetje druk van de US erbij en dan is het makkelijk getekend). Op zich zijn de stakingen dus niet onterecht, en is het goed dat studenten hier hun rechten opeisen. Helaas gaat dat wel gepaard met demonstraties, zware vernielingen en soms stenen gooien en ME op de been die mensen arresteren enzo. Zonder meer is het ook lastig: ik heb vier maanden geleden al om jury leden gevraagd voor een examen en een andere presentatie, en nog steeds geen gehoor.. Vanochtend liet de universiteit over de radio weten dat het semester is afgelast. Alle cijfers en activiteiten zijn naar het volgende semester verplaatst. Je zou maar haast hebben met afstuderen..